

עולים על בריכת המים

גדעון חרובי

הייתי כבן תשע או עשר. באחד מימי החופש הגדול הסתובבתי במרכז הכפר עם בן כתתי שלוימ'לה ליפשיץ. שחקנו בפלורות (גולות) ברחוב ליד גני הילדים. גני הילדים היו בצריפים, בית-הנוער נבנה זה עתה ובמקום שעומד היום הבניין של יד-לבנים היה מגרש ריק. והנה רואים אנו קבוצת ילדים מטפסת על הסולם של בריכת המים שעל יד המרפאה. בלי לחשוב פעמיים וכבר אנו למרגלות הבריכה, עוברים בדרכנו ליד היסוד הגבוה, שניצוק מבטון ובלט עשרות ס"מ מעל פני השטח – היסוד של בית הכנסת¹.

הצטופפנו קרוב לעשרה ילדים על כיפת הבריכה. הילדים שעלו לפנינו, היו גדולים מאתנו, והם הביאו איתם כמה מצנחים קטנים והעיפו אותם מגג הבריכה, נהנים ממעשה ידיהם. ואילו אני כלל לא הרגשתי נוח, בגלל הגובה, ובגלל שלא היה מעקה. ואם לא הייתי מתבייש, הייתי בודאי יורד למטה. אבל לא היה לי הרבה זמן להתלבט כי לפתע נשמעה קריאה "אבני הולך" וכולם ממהרים לסולם, לרדת למטה. אברהם אבני (אבא של גדעון ומוטקה) היה אחראי על מערכת הספקת המים בכפר.

אבני הלך ברחוב בקצב רגיל, כדי שחלילה הילדים לא ימהרו מידי ומשהוא ייפול מהסולם. וכך היה זמן לכל הילדים לרדת למטה ולברוח, כשהגיע למרגלות הסולם, נשארו עליו שני ילדים בלבד, שלוימ'לה ואני.

אבני שאל את שלוימ'לה "ילד, אתה יודע שאסור לעלות על הבריכה?" ושלוימ'לה בקול בוכים "לא, לא ידעתי, באמת לא ידעתי" ואבני אמר לו "טוב, יותר אל תעלה על הבריכה" ושלוימ'לה ברח. עכשיו הגיע תורי. אבני הכיר אותי. הוא פנה אלי ושאל "גדעון, אתה יודע שאסור לטפס על הבריכה?" ואני במבוכה ענית, "כן, אני יודע". תגובתו הייתה מהירה וכואבת – סטירת לחי מצלצלת. קצת בכיתי ובדרך הביתה חשבתי לעצמי למה נשאלה השאלה – הרי כל הילדים ידעו שאסור לטפס על הבריכה.

¹ היסוד לבית-הכנסת נבנה כ-6-5 שנים לפני הקמת הבניין שנהנך בשנת 1947.